ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

24. března 2011 *

Ve věci T-382/06,

Tomkins plc, se sídlem v Londýně (Spojené království), zastoupená T. Soamesem, S. Jordan, solicitors, a J. Joshuou, barrister,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Nijenhuisem a V. Bottkou, jako zmocněnci, ve spolupráci s S. Kinsellou a K. Dalym, solicitors,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise K (2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc

* Jednací jazyk: angličtina.

COMP/F/38.121 – Spojovací tvarovky), jakož i návrh na snížení částky pokuty uložené tímto rozhodnutím žalobkyni,

TRIBUNÁL (osmý senát),

při poradě ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, N. Wahl (zpravodaj) a A. Dittrich, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

1 Rozhodnutím K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F-1/38.121 – Spojovací tvarovky) (shrnutí v Úř. věst. 2007 L 283, s. 63, dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise Evropských společenství

konstatovala, že několik podniků porušilo čl. 81 odst. 1 ES a článek 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „EHP“) tím, že se účastnily během různých období mezi 31. prosincem 1988 a 1. dubnem 2004 jediného, komplexního a trvajícího protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže Společenství ve formě souboru protisoutěžních dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu měděných spojovacích tvarovek a tvarovek ze slitin mědi, které zahrnovaly území EHP. Protiprávní jednání spočívalo v určování cen, domluvě na cenících, na slevách a rabatech a mechanismech provádění zvyšování cen, rozdělení vnitrostátních trhů a zákazníků a výměně dalších obchodních informací, jakož i v účasti na pravidelných setkáních a udržování dalších kontaktů, které měly usnadnit protiprávní jednání.

2 Žalobkyni – společnosti Tomkins plc, jakož i její dceřiné společnosti v rozhodné době – Pegler Ltd (dříve The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), bylo mezi jinými určeno napadené rozhodnutí.

3 Žalobkyně vlastnila mezi 17. červnem 1986 a 31. lednem 2004 100 % kapitálu společnosti Pegler, která vyrábí měděné spojovací tvarovky. Dne 1. února 2004 byla Pegler prodána svému řídícímu týmu. Dne 26. srpna 2005 byly společnosti Pegler Holdings Ltd a Pegler odkoupeny společností Aalberts Industries NV, které bylo rovněž určeno napadené rozhodnutí.

4 Dne 9. ledna 2001 Mueller Industries Inc, další výrobce měděných spojovacích tvarovek, informovala Komisi o existenci kartelové dohody v odvětví spojovacích tvarovek (a v dalších souvisejících výrobních odvětvích na trhu s měděnými trubkami) a o své vůli spolupracovat podle sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 1996“) (bod 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

5 Dne 22. a 23. března 2001 v rámci šetření týkajícího se měděných trubek a spojovacích tvarovek provedla Komise podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), neohlášená šetření v prostorách několika podniků (bod 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6 Následně po těchto prvních šetřeních Komise v dubnu 2001 rozdělila své šetření týkající se měděných trubek do tří různých řízení, a to řízení ve věci COMP/E-1/38.069 (Měděné sanitární trubky), řízení ve věci COMP/F-38.121 (Spojovací tvarovky) a řízení ve věci COMP/E-1/38.240 (Průmyslové trubky) (bod 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

7 Dne 24. a 25. dubna 2001 provedla Komise další neohlášená šetření v prostorách společnosti Delta plc, což je společnost v čele mezinárodní stavební skupiny, jejíž úsek „Inženýrství" seskupoval několik výrobců spojovacích tvarovek. Tato šetření se týkala pouze spojovacích tvarovek (bod 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8 Od února/března 2002 Komise zaslala dotčeným stranám několik žádostí o informace podle článku 11 nařízení č. 17, později článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] et 82 [ES] (Úř. věst. 2003 L 1, s. 1) (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 V září 2003 IMI plc podala žádost, aby se na ni použilo sdělení o spolupráci z roku 1996. Po této žádosti následovaly žádosti skupiny Delta (březen 2004) a společnosti FRABO SpA (červenec 2004). Poslední žádost o shovívavost byla předložena v květnu 2005 společností Advanced Fluid Connections plc (bod 115 až 118 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

10 Dne 22. září 2005 Komise v rámci věci COMP/E-38.121 (Spojovací tvarovky) zahájila řízení o protiprávním jednání a přijala oznámení námitek, které bylo oznámeno žalobkyni (body 123 a 124 napadeného rozhodnutí).

11 Dne 20. září 2006 přijala Komise napadené rozhodnutí.

12 V článku 1 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně a její dceřiná společnost Pegler porušovaly ustanovení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP mezi 31. prosincem 1988 a 22. březnem 2001.

13 Za toto protiprávní jednání Komise uložila v čl. 2 písm. h) napadeného rozhodnutí žalobkyni povinnost zaplatit společně a nerozdílně se společností Pegler pokutu ve výši 5,25 milionů eur.

14 Pro účely stanovení výše pokuty uložené každému podniku Komise použila v napadeném rozhodnutí metodu definovanou v pokynech o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3).

15 Co se týče nejprve stanovení výchozí částky pokuty podle závažnosti protiprávního jednání, Komise kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné kvůli jeho povaze a zeměpisnému rozsahu (bod 755 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Jelikož Komise měla dále za to, že mezi dotčenými podniky existují významné rozdíly, přistoupila k odlišnému zacházení, přičemž za tímto účelem vycházela z jejich relativního významu na relevantním trhu určeného podle jejich podílů na trhu. Na tomto základě rozdělila dotčené podniky do šesti kategorií (bod 758 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Žalobkyně byla zařazena do šesté kategorie, tj. kategorie, pro niž byla výchozí částka pokuty stanovena na 2 miliony eur (bod 765 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Vzhledem k celkovému obratu žalobkyně, který činil 4 635 milionů eur v roce 2005, tj. v roce před přijetím napadeného rozhodnutí, Komise použila z důvodu odrazení násobící koeficient 1,25, který tak vedl k výchozí částce zvýšené na 2,5 milionu eur pro žalobkyni (bod 771 až 773 napadeného rozhodnutí).

19 Vzhledem k době trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání (dvanáct let a dva měsíce) Komise poté zvýšila částku o 110 %, tj. 5 % ročně za první dva roky a 10 % za každý úplný rok, a to od 31. ledna 1991 za zbývajících 10 let (bod 775 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což vedlo ke stanovení konečné výše pokuty na 5,25 milionů eur.

20 Komise nezohlednila ve vztahu k žalobkyni žádnou přitěžující nebo polehčující okolnost.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

21 Návrhem došlým kanceláři Soudu (nyní Tribunál) dne 15. prosince 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

22 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (osmý senát) o zahájení ústní části řízení.

23 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. prosince 2009 žalobkyně prohlásila, že vzala zpět první, druhý a třetí žalobní důvod uvedený v žalobě, které všechny souvisely s otázkou přičitatelnosti mateřské společnosti protiprávního jednání její dceřiné společnosti, jakož i první část čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z nesprávného posouzení skutkového stavu, pokud jde o zvýšení pokuty za účelem odrazení. Rovněž uvedla, že se jí jeví, že není nezbytné konat jednání a že Tribunál může rozhodnout spor na základě písemné části řízení. Dopisem ze dne 19. ledna 2010 Komise uvedla, že ponechává na Tribunálu rozhodnutí, zda je potřebné za okolností projednávaného případu nařídit jednání.

24 Dne 22. ledna 2010 rozhodl Tribunál (osmý senát) o ukončení ústní části řízení bez konání jednání.

25 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí, pokud jde o dobu trvání účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání;

– snížil výši pokuty, která jí byla společně a nerozdílně uložena se společností Pegler;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

27 Poté, co žalobkyně vzala částečně zpět svou žalobu, vznáší pouze jeden žalobní důvod vycházející z nesprávného posouzení při stanovení doby trvání účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání.

Argumenty účastnic řízení

28 Žalobkyně uvádí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že dospěla k závěru, že Pegler se účastnila kartelové dohody během delšího období než je období, které mohly prokázat důkazy obsažené ve spise. Pokuta, která jí byla společně a nerozdílně uložena se společností Pegler, je tedy vyšší než ta, která jí měla být uložena.

29 Komise se zaprvé dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že stanovila den 31. prosince 1988 jako den zahájení účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání. Jak uznává sama Komise, jedná se o závěr založený na nedatované zprávě získané od společnosti Delta, v níž se uvádí, že Pegler se účastnila protiprávního jednání přibližně na konci roku 1988. Podle žalobkyně spis neobsahuje žádný další důkaz o případné účasti společnosti Pegler na sporné kartelové dohodě před 7. únorem 1989, což je nejčasnější možné datum, od něhož lze určit s dostatečnou jistotou začátek protiprávního jednání této společnosti.

30 Komise se zadruhé rovněž dopustila omylu, pokud jde o den ukončení účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání. Krom toho důkazy obsažené ve spisu prokazují, že ukončení této účasti nenastalo 22. března 2001, avšak spíše dne 3. května 2000, což je jediné datum podložené skutečnými důkazy, které odpovídá setkání kartelové dohody, jehož se Pegler účastnila.

31 Žalobkyně z toho vyvozuje, že období protiprávního jednání, které bylo stanoveno, pokud jde o žalobkyni, musí být sníženo přesně o jeden rok, tedy na změněné období od 7. února 1989 do 3. května 2000.

32 Komise má za to, že předložila dostatek důkazů, které potvrzují účast společnosti Pegler na kartelové dohodě v období od 31. prosince 1988 do března 2001, když provedla neohlášená šetření.

33 Co se týče dne zahájení protiprávního jednání, Komise odkazuje na interní zprávu ze dne 3. ledna 1989, která byla zabavena během neohlášeného šetření v prostorách společnosti Delta a citována v bodě 183 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato zpráva jasně ukazuje, že sporná kartelová dohoda již existovala před 3. lednem 1989 a že Pegler se jí účastnila před tímto datem.

34 Co se týče dne ukončení účasti společnosti Pegler na kartelové dohodě, Komise odkazuje na body 702 a 721 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž již přezkoumala podobné argumenty žalobkyně předložené v odpovědi na oznámení námitek.

Závěry Tribunálu

35 V napadeném rozhodnutí Komise přičetla žalobkyni, která vlastnila 100 % kapitálu společnosti Pegler mezi 17. červnem 1986 a 31. lednem 2004, protiprávní jednání posledně uvedené a uložila jí povinnost společně a nerozdílně zaplatit pokutu uloženou její dceřiné společnosti. Toto přičtení odpovědnosti bylo založeno na výkonu rozhodujícího vlivu žalobkyně na společnost Pegler během doby protiprávního jednání.

36 Je nesporné, že dceřiná společnost žalobkyně se účastnila sporné kartelové dohody. Žalobkyně popírá pouze den zahájení a den ukončení uvedené účasti na kartelové dohodě tak, jak je stanovila Komise v napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že žalobkyně vzala zpět první, druhý a třetí žalobní důvod totiž znamená, že nepopírá, že jí musí být přičtena odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila její dceřiná společnost.

37 Je tedy třeba uvést, že doba trvání účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání je rozhodující, co se týče rozsahu odpovědnosti žalobkyně.

38 Je totiž třeba připomenout, že žalobkyně nebyla činěna odpovědnou za dotčenou kartelovou dohodu kvůli její přímé účasti na činnostech této kartelové dohody. Byla

pouze činěna odpovědnou za protiprávní jednání jakožto mateřská společnost kvůli účasti společnosti Pegler na kartelové dohodě. Její odpovědnost tedy nemůže jít nad rámec odpovědnosti společnosti Pegler.

39 Dnešním rozsudkem ve věci T-386/06 Tribunál zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise konstatovala, že Pegler se účastnila dotčené kartelové dohody v období od 31. prosince 1988 do 29. října 1993. Ve svých písemnostech žalobkyně výslovně popřela účast společnosti Pegler na protiprávním jednání pouze v období před 7. únorem 1989. Je tedy třeba přezkoumat důsledky tohoto zrušujícího výroku pro žalobkyni.

40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, jelikož soud Evropské unie nemůže rozhodnout *ultra petitum* (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. prosince 1962, Meroni v. Vysoký úřad, 46/59 a 47/59, Recueil, s. 783, 801, a ze dne 28. června 1972, Jamet v. Komise, 37/71, Recueil, s. 483, bod 12), nemůže jít zrušující výrok nad rámec toho, co požadoval žalobce (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, Recueil, s. I-5363, bod 52).

41 Krom toho, pokud se osoba, které je rozhodnutí určeno, rozhodne podat žalobu na neplatnost, rozhoduje soud Unie pouze o těch prvcích rozhodnutí, které se uvedené osoby dotýkají. Naproti tomu prvky rozhodnutí, které se dotýkají jiných osob, jimž bylo rozhodnutí určeno, a které nebyly napadeny, nespadají do předmětu sporu, o němž má soud Unie rozhodovat (výše uvedený rozsudek Komise v. AssiDomän Products Kraft a další, bod 53).

42 V projednávaném případě, bez ohledu na výše uvedenou judikaturu a zejména na výše uvedený rozsudek Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, je třeba uvést, že z hlediska práva hospodářské soutěže žalobkyně nicméně představovala jedinou entitu se svou dceřinou společností, která měla částečně úspěch v důsledku žaloby na neplatnost podané ve věci T-386/06. Přičtení odpovědnosti žalobkyni, které provedla Komise, tedy znamená, že žalobkyně má prospěch z částečného zrušení napadeného rozhodnutí v uvedené věci. Žalobkyně totiž podala žalobu na neplatnost proti napadenému rozhodnutí a uvedla, že pokud by napadené rozhodnutí mělo být

zrušeno pokud jde o Pegler, uvedené rozhodnutí by mělo být rovněž zrušeno v rozsahu, v němž se týká žalobkyně. Krom toho žalobkyně vznáší jediný žalobní důvod, který zpochybňuje dobu trvání účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání a navrhuje v tomto ohledu zrušení napadeného rozhodnutí.

43 Toto návrhové žádání je krom toho koherentní se skutečností, že žalobkyni a společnosti Pegler byla uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit pokutu, která jim byla uložena v čl. 2 písm. h) napadeného rozhodnutí a odpovídá návrhu na snížení výše pokuty, který podala žalobkyně v rámci projednávané věci.

44 Z toho vyplývá, že Tribunál, kterému byla předložena žaloba na neplatnost odděleně mateřskou společností a její dceřinou společností, nerozhodne *ultra petitum*, když zohlední výsledek žaloby podané dceřinou společností, jestliže návrhová žádání v žalobě podané mateřskou společností mají stejný předmět.

45 Konečně je třeba poznamenat, že za okolností v projednávaném případě společná a nerozdílná odpovědnost mateřské společnosti a její dceřiné společnosti za zaplacení pokuty, která jim byla uložena, je staví do zvláštní situace, která má v případě zrušení nebo změny napadeného rozhodnutí důsledky pro mateřskou společnost, které bylo přičteno protiprávní jednání její dceřiné společnosti. Pokud by totiž neexistovalo protiprávní jednání dceřiné společnosti, nebylo by možno ani přičíst mateřské společnosti odpovědnost za uvedené jednání její dceřiné společnosti, ani uložit povinnost mateřské společnosti zaplatit pokutu společně a nerozdílně s její dceřinou společností.

46 Jelikož tedy odpovědnost žalobkyně striktně souvisí s odpovědností společnosti Pegler, je třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká zahájení účasti žalobkyně na protiprávním jednání a v důsledku toho snížit výši pokuty, která jí byla uložena.

47 Pokud jde o ukončení účasti společnosti Pegler na kartelové dohodě, má žalobkyně za to, že poslední důkaz o vazbě mezi společností Pegler a kartelovou dohodou je důkaz o setkání dne 3. května 2000, jehož se Pegler účastnila, což znamená, že měl být zohledněn tento den, a nikoli 22. březen 2001, tj. den neohlášených šetření, která Komise provedla. V tomto ohledu vyplývá z bodu 716 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že ačkoli poslední protisoutěžní dohoda, které se Pegler účastnila, se uskutečnila dne 14. srpna 2000, Komise měla za to, že je odůvodněné stanovit jako den ukončení účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání datum 22. března 2001, vzhledem k tomu, že se účastnila kartelové dohody od počátku, že se pravidelně podílela na dohodách a jejich uskutečňování a že se otevřeně nedistancovala od dohod uzavřených v období mezi dohodou ze dne 14. srpna 2000 a neohlášenými šetřeními v březnu 2001.

48 Tento závěr je třeba potvrdit. Skutečnost, že Pegler se podle žalobkyně neúčastnila žádného setkání v období mezi 3. květnem 2000 a 22. březnem 2001, nebo podle Komise mezi 14. srpnem 2000 a 22. březnem 2001, není v projednávaném případě relevantní.

49 Je třeba nejprve připomenout, že Komise musí přezkoumat dobu trvání účasti každého účastníka na kartelové dohodě, což předpokládá, že je znám den zahájení a den ukončení této účasti. Je třeba rovněž uvést, že období mezi posledním setkáním, kterého se Pegler účastnila, a dnem stanoveným jako den ukončení kartelové dohody je dostatečně dlouhé pro to, aby bylo nezbytné přezkoumat, zda Komise unesla důkazní břemeno, které ji přísluší.

50 V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že neexistují kontakty podle žalobkyně po 3. květnu 2000, nebo podle Komise po 14. srpnu 2000, by mohla nasvědčovat tomu, že Pegler odstoupila od kartelové dohody.

51 Vzhledem ke zvláštnostem dotčené kartelové dohody, která se vyznačuje mnohostrannými kontakty, ke kterým docházelo obecně na celoevropské úrovni a dvoustrannými kontakty, ke kterým docházelo obecně na vnitrostátní a regionální úrovni, které se uskutečňovaly alespoň jednou či dvakrát za rok, a kontakty *ad hoc*, doba mezi posledním kontaktem a dnem ukončení kartelové dohody je však velmi krátká na to, aby se Komise mohla domnívat, že Pegler mezitím odstoupila od kartelové dohody.

52 Skutečnost, že se Pergler neúčastnila jednoho či dvou setkání, která se uskutečnila po její poslední účasti na setkání v rámci kartelové dohody, nemohla být vykládána ostatními účastníky kartelové dohody tak, že se Pegler distancovala od činností kartelové dohody, jelikož nebylo neobvyklé, že účastník kartelové dohody se neúčastní pravidelně každého setkání.

53 Pokud tedy neexistuje důkaz nebo indicie, která by mohla být vykládána jako výslovná vůle společnosti Pegler distancovat se od předmětu dohody uzavřené dne 10. června 2000, jejímž předmětem bylo zvýšení cen od 14. srpna 2000, Komise se mohla domnívat, že měla k dispozici dostatečné důkazy, pokud jde o kontinuitu účasti uvedené společnosti na kartelové dohodě do dne, kdy měla za to, že kartelová dohoda skončila, tedy do okamžiku neohlášených šetření, která provedla (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 19. března 2009, Archer Daniels Midland v. Komise, C-510/06 P, Sb. rozh. s. I-1843, body 118 až 120, a citovaná judikatura, a Tribunálu (dříve Soud) ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, Sb. rozh. s. II-1501, bod 134, a citovaná judikatura).

54 Z výše uvedených úvah vyplývá, že článek 1 napadeného rozhodnutí musí být zrušen v rozsahu, v němž Komise konstatovala protiprávní jednání vytýkané žalobkyni s ohledem na období před 29. říjnem 1993.

55 Je tedy třeba změnit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž zvyšuje o 110 % výchozí částku pokuty kvůli době trvání účasti na protiprávním jednání. Vzhledem k tomu, že doba trvání účasti společnosti Pegler na protiprávním jednání, a v důsledku toho doba trvání účasti žalobkyně jakožto mateřské společnosti, která je činěna odpovědnou za jednání své dceřiné společnosti, je sedm let a pět měsíců (místo dvanácti let a dvou měsíců stanovených v napadeném rozhodnutí), musí být výchozí částka zvýšena o 70 % (místo 110 %).

56 V napadeném rozhodnutí Komise zvýšila původní výchozí částku na základě násobícího koeficientu 1,25 kvůli odrazení. V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál ve věci T-386/06, ve které byl vydán výše uvedený dnešní rozsudek Pegler v. Komise, měl za to, že Komise nesprávně použila tento násobící koeficient, jelikož se Komise dopustila omylu při použití kritérií uvedených pokyny z roku 1998 pro výpočet pokut (viz bod 14 výše).

57 Je tedy třeba, aby Komise podle článku 266 SFEU vyvodila důsledky z tohoto omylu a ze společné a nerozdílné odpovědnosti zaplatit pokutu s ohledem na žalobkyni. Jak již bylo konstatováno v bodě 38 výše, odpovědnost žalobkyně nemůže jít za okolností v projednávaném případě nad rámec odpovědnosti společnosti Pegler.

58 V rozsahu, v němž žalobkyně vzala zpět žalobní důvod vycházející z nesprávného posouzení, pokud jde o zvýšení pokuty za účelem odrazení (viz bod 23 výše), Tribunál nemůže v tomto bodě rozhodnout, aniž půjde nad rámec tohoto sporu, jak byl vymezen účastnicemi řízení v projednávané věci.

59 V rámci tohoto sporu je tedy výchozí částka nadále 2,5 milionů eur. Tato částka, zvýšená o 70 %, vede k pokutě ve výši 4,25 milionů eur.

60 Ve zbývající části musí být žaloba zamítnuta.

K nákladům řízení

61 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

62 V projednávané věci byla návrhová žádání žalobkyně prohlášena za částečně opodstatněná. Žalobkyně však vzala zpět některé žalobní důvody (viz bod 23 výše) v pokročilé fázi řízení, tj. po ukončení písemné části řízení. Tribunál má tedy za to, že okolnosti projednávaného případu budou spravedlivě posouzeny rozhodnutím, že účastnice řízení ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Článek 1 rozhodnutí Komise K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F-1/38.121 – Spojovací

tvarovky) se zrušuje v rozsahu, v němž se vztahuje na období od 31. prosince 1998 do 29. října 1993, pokud jde o Tomkins plc.

2) Výše pokuty uložené společnosti Tomkins v čl. 2 písm. h) rozhodnutí K (2006) 4180 se stanoví na 4,25 milionů eur, z níchž 3,4 milionů eur zaplatí společně a nerozdílně se společností Pegler Ltd.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Každá z účastnic řízení ponese vlastní náklady řízení.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. března 2011.

Podpisy.